

[Lilli Gyldenkilde]

stisk folkeparti ikke har ændret holdning med hensyn til lønpolitik: både før, under og efter valget sagde vi nej til disse evindelige indgreb, der skader almindelige mennesker og intet gavner på de skavanker, der er oplagte i vort samfund. Vi vil naturligvis arbejde med i udvalget – hårdt – på at få frem, hvor hårdt dette forslag rammer.

Bolvig (RV):

Regeringen lægger med det foreliggende lovforslag op til en meget kraftig dæmpning af lønstigningerne i de næste fem kvartaler. Desværre er en sådan opbremsning absolut nødvendig, hvis landets konkurrenceevne skal genvindes, og vi må håbe, at de meget betydelige ofre, der forlanges af lønmodtagerne, ikke vil være forgæves.

Ministeren fremhæver i sine bemærkninger den række af forhandlinger, der har været ført med arbejdsmarkedets parter og erhvervenes organisationer, med det formål at gennemføre en flerårig politik til mindskelse af underskuddet på betalingsbalancen og fremme af beskæftigelsen.

Den planlagte begrænsning af lønstigningerne vil jo givet medvirke hertil, men forslaget rækker kun 5 kvartaler frem og er dermed slet ikke udtryk for den flerårige politik, ministeren hævder at ville gennemføre.

Er ministeren i stand til at løfte sløret for de forholdsregler, der vil blive sat i scene, når vi når frem til marts 1981? Det er vel rimeligt, at folketinget informeres om organisationernes holdning til den kommende overenskomstssituation. For ingen drømmer om, at løn- og omkostningstilbageholdenhed i 5 kvartaler løser vore tyngende problemer, hvorfor det er klogt, om vi allerede nu udstikker retningslinjerne for en langsigtet løn- og prispolitik. Gør vi ikke det, vil såvel lønsom priskekspllosioner være aldeles uundgåelige.

Jeg vil gerne fremhæve, at lovforslaget virker særdeles vel gennearbejdet og bærer præg af, at ministeriet har haft en rimelig tid til at udarbejde det. Så vidt jeg kan skønne, i modsætning til andre talere, er omgåelsesmulighederne små, hvilket det kommende udvalgsarbejde forhåbentlig vil underbygge.

Jeg vil gerne love en positiv udvalgsbehandling, men jeg vil bede ministeren overveje, om det er klogt at sætte garantibetalin-

gen op for de unge mellem 18 og, skal vi sige f. eks. 21 år. Jeg påskønner og kan helhjertet støtte, at garantilønnen hæves trods faren for afsmitning op gennem de forskellige lønklasser. Med en så voldsom opbremsning med påfølgende levestandardsænkning, som vi nu gennemfører, er det et rigtigt princip at undtage de svageste grupper, selv om det er trist, ja, meget trist, at regeringen ikke lader denne rigtige filosofi gælde for udviklingslandene.

Når jeg alligevel vover at sætte et spørgsmålstegn for de unge mellem 18 og 21 år, skyldes det, at den garanterede mindsteløn i høj grad, frygter jeg, er årsag til den store og ulykkelige ungdomsarbejdsløshed. Vi ved alle, at mange arbejdsgivere, når lønnen er ens, foretrækker lidt ældre, mere erfarne og rodfæstede medarbejdere for de helt unge. Hvis lønnen var lidt mindre for dem, ville færre blive kastet ud i ledighed. Jeg håber, ministeren vil gå ind i en positiv drøftelse af dette problem, og anmoder ham hermed om det.

Det undrer vel ikke ministeren, at jeg er uenig med hr. Knud Enggaard i fortolkningen af § 10 om forbud mod at indføre akkordløn i lovens gyldighedsperiode.

Mimi Jakobsen (CD):

Centrum-demokraterne har jo allerede principielt givet tilslutning til en begrænsning af lønudviklingen, og det gælder selvfølgelig stadig væk. Vi kan også godt i forslaget genkende de bestræbelser på balance og lighed og hensyntagen til de økonomisk svageste, som statsministeren og regeringen har villet sælge sin helhedsplan med.

Alligevel er det måske nok tvivlsomt, om disse bestræbelser er lykkedes fuldt ud, for bortset fra, at CD finder en betydelig ubalance i helhedsplanen som helhed – og det skal vores skattepolitiske ordfører nok tale meget mere om i morgen: det drejer sig selvfølgelig om de lønmodtagere, der har den ulykke at bo i eget hus – finder vi også i dette forslag en tendens til en ubalance, som vi ikke finder helt rimelig.

Denne ubalance består – man kan sige som sædvanlig – mellem offentligt ansatte og ansatte inden for den private sektor, for selvfølgelig kan man kontrollere og begrænse de offentligt ansattes lønudvikling – og det er sandelig også blevet gjort – men med hensyn